

Nem hagyhatjuk, hogy ősünk cselekedetei határozzák meg a jövőnket! A múlt tapasztalatai értékesek, de csak akkor, ha tanulunk belőlük és alkalmazzuk azokat a jelenben, hogy egy szebb jövőt teremtsünk. Érdemes emlékezni a régi idők tanulságaira, de nem szabad hagyni, hogy azok uradják az életünket!

Prológus

Jörténetünk az univerzum egy távoli szegletében játszódik. Az anyabolygó, a Regalion körül három kisebb égitest kering: a Trivitasz, az Obelion és a Dimidor. Különböző fajok és népek éltek itt, több évszázadon keresztül. Ám, egy váratlan gonosz felbukkanása, mindent megváltoztatott.

Monoser egyetlen céllal érkezett: hogy elpusztítsa Regaliont és három bolygójának a népeit. Egy eshetőséggel azonban nem számolt! A népek összefogtak. Félretették a köztük lévő ellenségeskedést, szövetségre léptek, hogy megfékezzék a sötétség szolgáit.

Sikerült felülkerekedniük a hódítón, de súlyos árat fizettek érte. Mire a háború végetért és az utolsó monoseri harcos is porrá lett, az Obelion és a Trivitasz sötét, lilás ködbe burkolózott, élhetetlenné vált.

Az ősi kapuk, melyeken keresztül a bolygók között utaztak, inaktívvá váltak. Akinek nem sikerült időben elhagynia a bolygót, odaveszett. Csupán a Dimidor nem pusztult el azonnal, de földjein a sötétség oly mértékben elterjedt, hogy az iemdhalfoknak sem volt más választásuk, el kellett hagyniuk otthonaikat.

Monoser visszaverését követően új időszámítást vezettek be. Ettől kezdődően, ami a hódító érkezete előtt történt, az M. előtti, azaz Monoser előtti időként említettek, míg az újakezdést az M. utáni korként jegyezték fel.

Az M. előtti időkből Regalion nem volt ennyire népes. Lilás fátyolba burkoltan tengődött, akár most a három kisebb égitest. Több száz év telhetett el, mire az anyabolygó élővilága újra burjánzásnak indult.

A háború után, Regalion ismert földjeit szétosztották egymás között. Az anyabolygón béke honolt, ám a múltból hozott sérelmeken nem minden nép tette túl magát. Kérdéssé vált, hogy a jelenlegi állapot, meddig képes fennmaradni?

A szahrynák

Az Obelion bolygóról érkezett gyíkember lények, a szahrynák¹, Reptilián, Regalion egyik szigetén kezdtek új életet. A tudásukat, örökségüket, régi írományaikat, mindent, amit csak tudtak, magukkal hozták.

A harcok végeztével a négy szahryna klán, a ceuda, a gedrin, a szeredin és a zorn, felosztva a területet, egymástól elkülönülve kezdett neki új élőhelyeik kialakításához. Az ötödikről, a száműzött mixtum fajról nem sokat tudtak.

---

¹ ejtsd: szahrina, szahrinák

Szeredin címer

A szeredinek a dús növényzetű, erdőkben gazdag Arborián lakték meg új otthonukat. A sziget északi részén folyók cikáztak és hegyek nyújtózkodtak az ég felé. Központi településük a Rednisz nevet kapta.

Zorn címer

Az erdei klántól délkeletre, Coratis hegyvidékes területén telepedett le a zorn klán. Fővárosuk az Uottis hegyvonulat után kapta a nevét. A legkegyetlenebb szahryna nemzetségként váltak ismertté.

Ceuda címer

A zornoktól délre kezdődött Terraqua², a ceudák birodalma. Fővárosukat, Tissont³, a Cassai⁴ szigeten építették fel.

Erentel halálát követően, lánya, Erenisz lett a klán vezére.

Gedrin címer

Borrent óriási pusztaságában, a forró homok mélyén, hatalmas, földalatti vermekben éltek a sivatagi gyíkemberek, a ged-rinek.

---

² ejtsd: Terrakva

³ ejtsd: Tisszon, Tisszont

⁴ ejtsd: Kasszaj

I.

Az anyabolygón

A rboria, a szeredin klán birodalma. Reptilia szigetének északi része a termékeny föld és a vadon rejtett szépségeinek otthona. Az egyik győztes klán révén, az erdei szahrynáknak adatott meg, hogy eme csodás vidéken telepedhessenek le, ahol meg is alapították első városukat, Redniszt.

A szeredin klán vezető várományosa Geron volt. Apja, Gran egyesítette a szahrynák seregét a Monoser elleni ütközetben. Az egykori klánvezér, már gyermeke világrajövele előtt hangoztatni kezdte, hogy szeretné, ha idővel ő lenne az utódja. Grant a népe elismerte és tisztelte, a halálát követően pedig hősként emlegették és gyászolták.

Nem elleneztek, hogy a fiából egyszer klánvezér váljon. A törvényeik viszont világosan kimondták: ahhoz, hogy valaki vezetői tisztiséget töltsön be, át kell esnie a felnőtté válás próbáján. Amíg Geron elég idős nem lesz, hogy kiállja a próbát, a vezér szerepét Goor⁵, Gran bátyja tölti be, aki testvére oldalán harcolt, a végsőkig.

Az ifjú szeredin örökölte apja vonásait és ügyességét, gyorsan fejlődött. Ennek ellenére, voltak, akik kételkedtek a fiúban. Nem volt olyan akaratos és célratörő, mint az apja, ezért a vezetőségből páran nem tartották elég keménynek a vezérré váláshoz.

A szahrynáknál hagyomány, hogy fiatal koruktól okítják őket a harc művészetére. Tizenöt éves korukra fejlődnek ki teljesen, ami az izomzatukat illeti, de csupán tizenhét-tizennyolc éves koruktól válnak ivaréretté. A felnőtté válást a próbán való megfeleléssel párosítják.

Egy szeredin, amint betölti a tizenötödik életévét, indulhat a próbán, de azt még a tizenkilencedik születésnapja előtt teljesítenie kell, különben sosem lehet belőle vezető, parancsnok, de még harcos vagy kapuőr sem.

---

⁵ ejtsd: Góor

Egyedül Rekonten, a szeredin klán legnevesebb nagymestere menthette fel, az általa kiválasztott mester-tanoncokat a próbatétel alól. Akik maguk is mesterré akartak válni, azoknak más megpróbáltatásokon kellett átesniük.

Geront ötéves korától bácsikája tanította, hogy amikor eljön az ideje, átadhassa neki apja örökségét. Goornak, sajnos, nem lehetett gyermeke. Szerelme, Essre, Obelionnal együtt veszett oda, így unokaöccsén és sógornőjén kívül, nem maradt már senki más, aki a szigethez láncolná. Utazni, világot látni vágyott!

Míg nagybátyja fizikálisan, a harcra képezte ki, addig anyja, Aelin⁶, azon ügyködött, hogy fejben is erős vezető váljék majd a fiúból, aki kitartóan és lelkesen tanult.

Goor becsületes, igaz szahryna hírében állt. Sokan mogorvának tartották, talán azért, mert ritkán mosolygott. Úgy vélte, jobb, ha tisztelik és félik, mintsem, ha imádják. „A rend tartja egyben a világot!” – mondogatta gyakran.

A háború végeztével várták az egyéb feladatok, melyek az új posztjával jártak. A kétkezi munkából örömmel vette ki a részét, ám a politika cseppet sem foglalkoztatta. Inkább a tanácsosait bízta meg, kik egykor fivérért is támogatták. Elsősorban Rekonten nagymestert, aki örömmel vállalta, hogy segít. Így a vezérnek, több ideje maradt Geron és a többi gyerek képzésére, az egyéb teendőkre.

Mivel Goor a politikával járó feladatokat Rekontenre bízta, az azon felül megvitandó kérdésekhez nem tartott igényt sok szeredinre. A vezéren kívül mindössze négyen voltak a tanácsban. Aelin, a sógornője, akiben feltétel nélkül megbízott, Rekonten, valamint Ramok, a jelenlegi őrségparancsnok és az elődje, Selkelin.

Rekonten, híres mester révén, valamint fajuk egyik legidősebb tagjaként, nagy tekintéllyel bírt. Sokan hallgattak rá. Ő felelt az oktatási intézmény vezetéséért és a többi mester, tanonc, mind neki jelentett. Ő foglalta el a ranglétra következő fokát Goor után.

Goor a legtöbb idejét a fiatalok kiképzésére fordította. Jobban szeretett velük foglalkozni, mint a város ügyeivel. Sok ifjú szeredinből

---

⁶ ejtsd: Éjlin

nevelt ügyes harcost. Radessza, Selkelin fia is inkább vele edzett, mint az apjával, aki nem igazán bánt vele kesztyűs kézzel.

Aelin, Geron anyja, a fiú öt éves korától Goorra és Rekonten nagymesterre bízta, hogy tanítsanak meg a fiának mindent, amit ő nem tud neki átadni. Természetesen ezek mellett továbbra is kivette a saját részét a gyermek neveléséből. Jó feje volt az ifjúnak! Az ősi nyelvüket már hatéves korára, tökéletesen beszélte.

Egyik nap, mikor Geron még csak kilencéves volt, a szobájában lévő ruhái közt matatott. Egy aprócska kötött zoknit talált, amibe a Ronna név volt behímémezve. Kívitte a konyhába, megmutatni az anyjának.

– Amah, találtam valamit! – kezdte a fiú.

– Micsodát? – nézett hátra Aelin a válla felett, egy edény öblögetése közben. – Míg el nem felejttem, Gokki írt, hogy a jövő héten elmehetnek meglátogatni. Vett egy új csónakot!

Gokki, a pocakos, korosodó szeredin, kocsmárosként tevékenykedett. Északon, egy kis halászfaluban élt, Vintiszben. Geron szerette az öregot. Izgalmas és vicces történetekkel, mesékkel szórakoztatta a fiút mindig, amikor meglátogatták őt.

– Az szuper lenne! Kipróbálhatom végre az új pecabotom! – ugriándozott Geron.

Aelin megtörölte a kezét, megfordult és lenézett a fiára.

– Az meg mi? – kérdezte meglepődve.

– A fiókban találtam – nyújtotta át a zoknit.

Aelin leguggolt és kezébe vette az apró tárgyat. Arcára keserédes mosoly ült. Hüvelyujjával végigsimított a Ronna hímzésen és összeszorult a szíve.

– Mi a baj? Kié ez? – kérdezte a gyermek halkán.

– Á, semmi! – legyintett Aelin, majd szipogva a fiára mosolygott. – Ez a tiéd. Tudod, amikor még a pocakomban voltál, a Ronna nevet szántam neked.

– Ronna? – emelte meg szemöldökét Geron. – Nem túl szeredines név! – jegyezte meg.

Aelin elnevette magát.

– Igen, tudom! Akárcsak az apádat hallanám! – rázta meg a fejét,

hogy megszabaduljon a fájó emlékektől. – Végül, engedve az akaratának, a Geron nevet kaptad, amit ő adott neked.

– Értem! A Ronna se rossz, de a Geron jobban tetszik! – jegyezte meg a fiú.

– Jól van! Most menj! Indulnod kell az edzésre! Goor bácsikád morcos lesz, ha elkésel! – mondta Aelin felegyenesedve, megborzolva fia barna tincseit.

– Igen, tudom! Már indulok is. Miszay⁷, amah! – köszönt el a fiú, lekapott egy almát az asztról és fogai közé véve, kilépett a házból.

– Miszay, kincsem! – intett fiának Aelin a ház ajtajából.

---

⁷ ejtsd: Miszáj

II.

Gyermekévek

Egyik óra után, a Mesterek csarnokában, Geron észrevett egy kelyhet, benne kavargó, színes gömbökkel. Mielőtt még megérintette volna, Rekonten rászólt.

– Vigyázz, ezek emlékgömbök! A mostani és egykori mesterek, vezérek emlékeit őrzik.

Geron ámulattal figyelte a gömböket, de a mester gyorsan letakarta őket. A fiút érdekelte a varázslás, de apja történetei is lelkesítették. Végül egy lány miatt döntött úgy, hogy nem szeretne mesterré válni.

Az M.⁸ utáni hatodik év nyara hozta el a változást Geron életében. A felhőtlen égen magasan ragyogott a nap. A játszótéren gyerekek szaladgáltak. Az egyik, kinek zúzódások borították az oldalát, kiabálni, morogni kezdett.

– Vááá-váá! Én vagyok Gran, a nagy harcos! Ki mer kiállni ellenem? – ütögette a mellkasát Radessza.

– Majd én! – szólalt meg vékonyka hangján egy szeredin kislány, Aletta.

– Fele akkora vagy, mint én! Veled nem harcolok! Még bajod esik! – mondta fennhéjázva a fiú.

– Talán félsz? – provokálta a huncut kislány.

– Én, félni? Hah, ne nevetess! – tekintett körbe.

A többi gyerek kíváncsian várta, mit mond.

– Jól van, te akartad! – mondta, és leugrott a padról.

Kezébe vette a madzaggal a derekára erősített fakardot és hadonászni kezdett vele. Aletta is előhúzta az övét, válaszul. A játékszerek csattogtak a levegőben.

– Ezt neked! Most nem menekülsz! – kiabálták.

---

⁸ Monoser utáni időszámítás

A többi gyerek köréjük állva buzdította őket.

A fiú a hinta körül kergette a lányt, aki egy testcsellel Radessza mögé került. Megrántotta a derekára kötött madzagot és a fenekére suhintott egyet a kardocskájával. A többi gyerek mutogatva kacagott.

– Nézzétek, egy lánnyal sem bír el! – gúnyolódott az egyik gyerkőc a tömegből.

Radessza feldühödött, fogait csikorgatva nézett a viháncoló kislányra. Idősebb és erősebb is volt nála. Zihálva, erőből, dühösen kezdett csapkodni! A lány az első ütést háritotta, a másodiktól a földre esett.

– Áúú, hagyd abba! – kérlelte a fiút.

Radesszához ekkor már nem jutottak el a szavak, egyre dühösebben csapkodott! A lány szemei könnyezni kezdtek. Ekkor valaki, a zsvajt túlkiabálva, előlépett a tömegből.

– Állj! Elég!

Radessza egy újabb csapással kiverte a lány kezéből a kardot. Fenyegetően ágaskodott fölé, készen arra, hogy lecsapjon. Morogva lendítette meg karját, amit félúton váratlanul megragadtak.

– Azt mondtam, állj! Nem látod, hogy fél? – mutatott Geron a földön ülő, reszkető lányra.

Radessza vérvörös szemei lassan kitisztultak. Ő is megdöbbsent a saját viselkedésén! Szégyellte magát.

– Bocsánat! Ne haragudj, nem akartam! Én csak... – dadogott zavarában.

Az ifjú Geron végignézett korabeli társán. Sokszor látta bajba keveredni a fiút. Tudta, hogy az oldalán lévő foltokat nem az utcán szerezte, hanem otthon.

– Ne haragudj, sajnálom! Nem akartalak bántani! – nyújtotta kezét Radessza a lány felé, hogy felsegítse.

Geron odébb lépett. Egy megrepedt fakardot vett fel a földről.

– Eltört – nyújtotta sajnálkozva a lány felé.

– Semmi baj, majd megragasztom! – felelte Aletta.

– Tessék, itt az enyém! Ez a legkevesebb, miután tönkretettem a tiédet! – szólalt meg Radessza.

– Köszönöm! – mosolyodott el a lány.
Kezet fogtak és bemutatkoztak egymásnak.

Így indult hármuk barátsága, ami az évek alatt egyre csak erősödött
és a mai napig kitartott.

III.

Mosakodás

Az idő gyorsan elrepült, a gyerekek felcseperedtek. Mind elérték a megfelelő kort, hogy részt vegyenek a próbatételen. Aletta az apjával, Teskennel élt, a főtértől kétutcányira. Tesken, még a gyermekeik születése előttől ismerte Geron szüleit. Aelintől egyszer randevút is kért. Ez nem meglepő, hisz rengetegen csapták a szelet Aelinnek, fiatalabb korában. Olyan pletykák is terjengtek, hogy még a zornok vezére is küldött neki virágot!

Aletta anyja, egy vadászat során vesztette életét, a lány születése után három évvel. Tesken félt, hogy az egyetlen gyermekét is elveszítheti! Ezért a nagymesterekhez küldte, hogy tanító legyen. A lánynak azonban, más tervei voltak.

A fiúk is felnőttek, megférfiasodtak. Radessza szálkás alkattal rendelkezett, bőre barnás, annak is a sötétebb árnyalata. Mélyen ülő barna szemeit, vállig érő, fekete hajkorona keretezte. Százkilencven centijével könnyen szét tudott nézni, bármilyen tömegben.

Geron, kicsivel alacsonyabb volt a barátjánál. Bőre sárgáskék, sötét haja alatt tengerkék szemekkel, melyektől elpirultak a szeredin hölgyek. Nyakában gyermekkora óta ott csüngött az ércalapács formájú nyaklánc, amit még Goor emelt le fivére nyakából, hogy később a fiúnak adhassa. Az ifjú Geron karakteres arcával az apjára hasonlított, ám a tekintetében lévő kedvességet, anyjától örökölte.

Radessza és Geron, az utóbbi két évben, már a próbatételre készültek. Aletta is szeretett volna csatlakozni a fiúkhoz, de még meg kellett győznie az apját, hogy engedélyezze a részvételét. Aletta, mivel apja nem támogatta, titokban járt Goor óráira és tanulta Geronékkal a hadviselés alapjait.

A két fiú már korábban megegyezett abban, hogy közösen indulnak a próbatételen. Mindketten halasztottak két évet Goor javaslatá-

ra, hogy minél jobban felkészüljenek. Lassan betöltik a tizennyolcat. Az idei lehet az ő évük!

A tavasz gyorsan elröppent, beköszöntött a nyár. Geron és Radessza keményen, kitartóan edzettek. A próbatételig már csak egy napjuk maradt. Késő délután volt. Edzés után Goor magához hívta Geront.

– A felkészítésed megtörtént, a mai volt az utolsó kiképzési napod. Amit tudnod kell, már a birtokodban van. Készen állsz a próbatételre!

– mondta katonás szigorral, de szemében büszkeség csillogott.

– Haktak, bácsikám! – köszönte meg az ifjú. – A bizalmad erőt ad, hogy kivívjam magamnak a gááhr⁹ tiszteletét! – mondta Geron lelkesen.

– Most menj, és pihenj! Holnap nagy nap vár rád! – fejezte be a beszélgetést Goor.

Geron bólintott és elindult a folyóhoz, hogy megmártózzon.

Az Oerin hömpölygő vizén, gyengéd táncot lejtett a hold fénye. A folyó túlsó partján, lassú ívben suhant a kasza, s minden vágás nyomán alázatosan hajolt meg a fű. Geron csupán annyira merészkedett bele a vízbe, hogy annak szintje a derekáig érjen. Beszívta a frissen vágott fű illatát, majd elkezdte lemosni bőréről a rászáradt port és mocskot, ami némi vérrel keveredett. Goor kiképezte, ahogy azt ígérte.

„Fontos, hogy a fájdalmat is megismerd! Amikor majd szembejön veled, ismerősként köszöntsd!” – mondta bácsikája egy-egy edzés alkalmával, mikor erősebben odasózott neki.

A Geron testét díszítő sebek javarésze olyan volt, mintha egy kósa ág okozta volna őket, mikor óvatlanul szaladt el mellette és az belemart. A szeredín megmosta rövid, barna haját és a könyökeire támaszkodva, hátradőlt a vízben. Feltekintett az égre, mosolyogva nézte, ahogy a villódzó csillagok udvaroltak a holdnak.

– Te meg minek örülsz, komám? – szólt egy hang az erdő felől. – Csak nem Aletta jár az eszedben? – tette hozzá Radessza vidáman.

– Nem, barátom! Épp azon morfondíroztam, hogy hogyan tudok

---

⁹ ejtsd: gár

majd neked segíteni a próbán, mert félek, hogy a gááhr fel fog öklelni!
– vágott vissza Geron nevetve.

– Attól nem kell félned! Megfogom az agyaráinál a két kezemmel, és a fejem fölé emelem, ha nem hagyja magát! – esett jókora túlzásba Radessza.

– Remek, akkor majd szedhetlek ki alóla, miután magadra ejtetted!
– szólt hozzá Geron, melyre mindketten elnevettek magukat.

Radessza is beleült a vízbe, a barátja mellé. Karjait dörzsölve mosta le róluk a port és a vért. Háta és a kezei hátulsó része, tele volt hegekkel, de nem olyanokkal, mint amiket egy kósa ág okozhat. Inkább olyanokkal, mint amiket egy erősen megsuhintott öv eredményez. Az apjával való viszonya nem volt felhőtlen. Anyja, Esszehrá halála után, Radessza születésekor, Selkelin az italba menekült és sokszor előfordult, hogy ennek a fia látta kárát.

Idővel, Radessza a város egyik legkiválóbb íjásza lett. Hosszú éveken át, többnyire egyedül gyakorolta a mesterséget – így nem kellett attól tartania, hogy az apja mikor borul ki, mikor jön ittasan edzeni őt.

– Alettáról tudsz valamit? Sikerült dűlőre jutnia az apjával? – kérdezte a barátját.

– Mikor utoljára szóba került a próba, mérgesen elviharzott. Félti az apja. Nem is vetem meg ezért. Nem akarja az egyetlen lányát is elveszíteni – válaszolta Geron elgondolkozva.

– Az baleset volt! Nincs háború, Monosert visszaverték! Az utolsó lény, ami szolgálta, rég porrá lett. Mégis, mitől félti? – kérdezte Radessza értetlenül.

– Ez nem a háborúról szól! A vadakat is figyelembe kell venni! Évente több fajunkbéli veszti életét vadászatban. Emlékszel a nagyszájú Sirinre? – kérdezte Geron.

– Hát persze! Mindig túlzásokba esett!

– Pedig akkor csak egy yessent¹⁰ akart meglovagolni, aztán alákerült és többé nem kelt fel – rázta meg a fejét Geron. – Hidd el, én is azt akarom, hogy Aletta velünk tartson! Azt viszont nem szeretném,

---

¹⁰ ejtsd: jesszen, jesszent

hogy később a veszéllyel is dacolnia kelljen az oldalunkon! – tette hozzá kissé hevesen.

– Értem! Ezt az apjával kell megvitatnia. Holnap meglátjuk, mire jutottak. Ott lesz-e a próbán vagy sem – tette hozzá halkán Radessza.

Geron hallgatott. Újra a csillagokat bámulta. Pár percnyi, csendes mártózás után megszólalt.

– Gondolkoztál már azon, hogy a nagy vízen túl, van-e még élet? – kérdezte barátját.

– Te, meg a töprengéseid... – rázta a fejét Radessza. – Ami hajó indult, az egy sem tért vissza. Ha engem kérdezel, nincs más, csak szörnyek és a sós, kék mélység.

Geron sóhajtott, majd feltápáskodott.

– Menjünk, pihenjünk! Szedjük össze az erőnket, hogy holnap ne hozzunk szégyent a fejünkre!

– Én még áztatom egy kicsit a lábaimat. Nyugodalmat éjszakát, barátom! Holnap találkozunk! – köszönt el Radessza.

– Boh nohest neked is! – felelte Geron.

IV.

A vándor

Selkelin már a sokadik korsóján is túl volt, a főtér melletti ivóban, ahol törzsvendégnek számított.
– Elvesztettem az otthonomat és kaptam egy gyereket... aki elvette tőlem a nőt, akit a világon a legjobban szerettem... – mondta fájdalommal átítatott hangon, ujjaival üres korsóját kocogtatva.

Az alkohol csak felerősítette az érzéseit, könny csorgott le az arcán. Sziszegve megtörölte az orrát. A kocsmában páran megbámulták, de a többség már megszokta. Nem telt el olyan hét, hogy ne kerüljön a jelenlegi állapotába.

– Mit bámultok? Nem láttatok még részeg szeredint? – kérdezte ingerülten.

A kocsmá ajtaja kinyílt. Egy ceuda vándor lépett át a küszöbön. Bizonyára gazdag családból származhatott, mert holmiját egy mixtum szolga cipelte. Az ivóban, már csak Selkelin asztalánál volt hely. A ceuda odasétált mellé, a szolgája megállt a közeli oszlop mellett.

– Szabad ez a hely, barátom? – kérdezte a jövevény.

Selkelin az egyik szemét behunyta, de még így sem volt benne biztos, hogy egy, vagy két ceuda szólította-e meg.

– Persze, hogy szabad! – felelte. – Feltéve, ha van pénzed és meghívsz egy sörre – tette hozzá bódult vigyorral az arcán. – Gyere, ülj le!

– Haktak¹¹! – köszönte meg a ceuda és helyet foglalt. – A nevem Criberc – mutatkozott be.

– Örvendek Cribercer! Sört iszom, köszönöm kérdésed! – tette hozzá mosolyogva.

A ceuda intett a mixtumnak.

– Ihnír, hozz két korsó sört! – parancsolta.

A keverék szahryna némán bólintott, majd felegyenesedve a pult

---

¹¹ ejtsd: Hákták!

irányába indult. Hamarosan két korsó sörrel a kezében érkezett az asztalhoz, szó nélkül letette, majd visszament az oszlopot támasztani.

– Akkor mulankat¹²! – emelte a magasba korsóját Selkelin, Criberc hozzákocccintotta a sajátját.

– Mi járatban erre, Ciribiri?

A ceuda elnézte a gúnyos hanglejtést, nem állt szándékában bajt keverni!

– Pusztán utazgatom – felelte. – A monoseri ütközetben, elvesztettem minden hozzátartozóm. Ami maradt a családom után, azt mind eladtam. Szeretnék világot látni – válaszolta Criberc.

– Hmm, ismerős! – mondta Selkelin sóhajtva. – Én is elvesztettem azt, aki a legfontosabb volt számomra.

– Átérezem a fájdalmad, barátom! – bólintott együttérző tekintettel. – De mi legalább élünk! A sebeket pedig az idő majd begyógyítja. Az élet megy tovább – tette hozzá a vándor.

– Cch... Tudod, volt nekem egy igen kedves barátom! Biztosan hallottál már a nagy Granról, a hősről, népeink egyesítőjéről, bla-bla-bla... – mondta Selkelin, az asztal fölé görnyedve.

– Persze, róla minden szahryna hallott – felelte Criberc.

– Tudod te, hogy ki volt a mi hőszünk? – kérdezte Selkelin két csuklás között.

Az alkohollal átitatott lehelet megcsavarta Criberc orrát, de nyelt egyet és bólintott.

– Ezt lehet, hogy nem kellene kikotyognom, de mit érdekel ez már engem... – legyintett Selkelin. – Az én bajommal senki sem törődik! Ha nem ismerem meg a mi hős vezérünket annakidején, talán, minden máshogy alakult volna – mondta hevesen. – A szeredinek példaképe, piszkos egy módon jutott hatalomra! Egy év leforgása alatt, nincstelen jöttmentből lett a vezérünk. Véletlen volna? Nem hinném! – rázta meg a fejét. – Tudta a módját! Ravasz egy fickó volt, azt meg kell hagyni.

Közelebb hajolt a ceudához és halkán folytatta.

– Mikor a parancsnoki cím elnyerése volt a tét, összebarátkozott az egyik vetélytársával. Mivel veszélyt jelentett a céljai elérésére, álno-

---

¹² ejtsd: mulánkát